

بررسی فضاهای شهری پیاده محور با رویکرد توسعه پایدار بعد از انقلاب صنعتی

مهسا فرامرزی^۱ *، آيسان پورمقدم^۲

۱- عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز . dr.mahsa.faramarzi@gmail.com
۲- دانشجوی مقطع دکترا دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز . pourmoghammadamaysan91@gmail.com

چکیده

حمل و نقل در کنار مسکن، کاروگذران اوقات فراغت، به عنوان یکی از چهار عملکرد اصلی شهر قلمداد می شود. بعد از انقلاب صنعتی با افزایش خودروهای شخصی، آلودگی های محیطی برای رسیدن به توسعه ی پایدار شهری به موضوع پیاده محوری توجه ویژه ای شده است پیاده راهها قدیمی ترین صورت جابه جایی انسان هاست و پیاده روی از مهم ترین عوامل جهت مشاهده، فعالیت و ایجاد سرزندگی و پویایی در محیط است چراکه با قدم زدن در فضاهای شهری است که تصویر ذهنی از شهر دریافت می شود . براساس مطالعات در جاکارتا پیاده محوری سی و هشت درصد سفرها را شامل می شود و همچنان این مطالعه پیاده محوری را از بیست و یک روش متفاوت برتر دانسته است؛ لذا مقوله ی پیاده محوری یکی از موارد قابل توجه در مسئله ی حمل و نقل و پایداری شهرهاست. ؛ از این رو هدف این مقاله مروری بر مفهوم پیاده محوری و بررسی روند نظریات پیاده محوری در دهه های مختلف به خصوص بعد از انقلاب صنعتی می باشد. روش تحقیق مقاله ی حاضر با بررسی منابع مختلف (مطالعه ی کتابخانه ای) و به روش تحلیلی از نظریات مختلف است. این تحقیق نشان می دهد که توجه به اصل پیاده مداری در هر یک از دوران قبل از انقلاب صنعتی ، شروع انقلاب صنعتی و بعد از آن تفاوت دارد. و در دوران پست مدرن با گذشت زمان توجه به مولفه های کیفی جای خود را به مولفه های عملکردی داده است.

واژگان کلیدی: حمل و نقل عمومی، پیاده محوری، پیاده محوری در دوران بعد انقلاب صنعتی، توسعه ی پایدار شهری